

Fridsbergs
barnhem, dess
uppkomst,
pröfningar,
fröjder,
verksamhet och
stor...

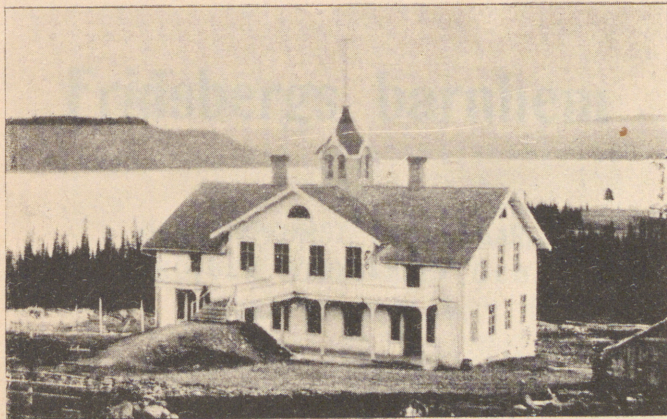
Sandell, Michael,

54 H x Br. Fridsberg

National Library
of Sweden

Politikern.
Barnv.
skola.
Ög

Fridsbergs barnhem

DESS UPPKOMST, PRÖFNINGAR,
FRÖJDER, VERKSAMHET OCH
STORA BEHÖF M. M.

af

Pastor Mich. Sandell.

Östersund, Jämtl. Tidn. tr., 1905.

Kungl. biblioteket

0 0000 000092571

Fridsbergs barnhem

DESS UPPKOMST, PRÖFNINGAR,
FRÖJDER, VERKSAMHET OCH
STORA BEHÖF M. M.

af

Pastor Mich. Sandell

ÖSTERSUND, JÄMTLANDS TID-
NINGSS BOKTRYCKERI, 1905

Fridsbergs barnhem

DESS UPPKOMST, UTVÄNGINGAR,
FRÖJDER, VERKSAMHET OCH
STORA BETROU. M. M.

*Vi hafva en Gud, en Gud, den där hjälper, och
Herren, Herren, den ifrån döden frälsar.*

Ps. 68: 21.

Pastor Mich. Sandell

ÖSTERSUND I SVEA-LANDS LÄN
KUNGS BOKTRYCKERI

Grupp med barnhemmet i bakgrunden.

Med tomma händer, men under bön och förtröstan till Herren, grundlades Fridsbergs barnhem år 1877. En särskild händelse föranledde upprättandet af detta barnhem bland fjällen. Genom ett besvärligt klimat och ett öfveranstängande arbete hade jag som pastor inom den Sv. Luth. Augustana synoden i Amerika förlorat min hälsa och vistades för tillfället med min familj häruppe hos släktingar och vänner för hälsans återvinnande i den friska fjällluften. En dag besökte jag en liten fjällby, då en fattig och sjuklig lappman, som förlorat både sin hustru och sina renar, kom vandrande från fjällen med de större barnen vid sin sida och en liten ofärdig flicka på sin rygg. Hon var omkring 5 år gammal och hade legat i en svår höftvärk, så att hon var oförmögen att gå. Fadern måste därför bära sitt arma barn öfver skogar, berg och dalar och omkring de stora insjöarna, för att i byarna söka uppehälle för sig och sina moderlösa barn hos barmhärtiga människor. Vid denna syn greps mitt hjärta af medlidande med både fadern och flickan, och en oemotståndlig röst i mitt inre sade mig, att jag måste taga detta ofärdiga barn och gifva det en öm kristlig vård. Men som jag själf för tillfället var hemlös, hade egen familj att försörja och var icke blott fattig utan äfven sjuklig, så att jag för närmaste framtiden var oförmögen att sköta mitt prästämbete, så uppstod nu en svår kamp i mitt inre. Fadern fick den gången fortsätta med sin börda, men jag fick ingen ro för den syn jag skådat, och det ropade ständigt i mitt inre: "Du måste taga i din vård den lilla ofärdiga lappflickan". Efter samråd med min hustru, som äfven närde en innerlig önskan att kunna hjälpa det arma barnet, blef det i Herrens namn beslutadt, att den lilla ofärdiga Sara skulle upptagas i vår familj, och när jag meddelade hennes fader detta vårt beslut, runno tårarna af glädje ned för hans magra kinder. Detta hände en vinterdag, då han kom och drog

sin ofärdiga flicka på en kälke. Ej så långt därefter dog fadern, men hans flicka var nu vår egendom jämte våra egna små barn, och de lekte och lefde som kära syskon tillsammans, och ehuru vi inga jordiska ägodelar hade, så kände vi dock, att vår lilla lyckliga barnskara var en stor Herrens gåfva, dyrbarare än hela världen. Denna lilla händelse gaf anledning till upprättandet af Fridsbergs barnhem. Mitt hjärta hade gripits af en innerlig längtan att kunna göra något för lappbarns och värnlösa barns andliga och lekamliga välfärd. Ständigt ljöd denna röst i mitt inre: "Icke är det nog att hjälpa ett enda barn, då så många barn äro i nöd och elände. Bygg därför upp ett barnhem, så kunna hundratals nödställda barn räddas". Den strid, som nu utkämpades i mitt inre, behöfver ej här nämnas och kan ej heller beskrivas. Skulle jag nu följa min inre maning, som för hvarje dag blef allt starkare, så komme min verksamhet och lefnadsbana in i ett alldeles nytt skede, och min verksamhet såsom församlingslärare blefve då egentligen afbruten, äfven om Gud åter gifve mig hälsan därtill, hvilket jag nu hade godt hopp om. Dessutom blefve jag för framtiden beroende af frivilliga gåfvor, icke blott för min nya verksamhet, utan äfven för mig själf och de mina. Men huru jag tänkte, kämpade och bad, så kom jag icke undan, utan måste i Herrens namn gripa verket an, och så grundlades Fridsbergs barnhem omkring två år efter det betydelsefulla sammanträffandet med den arme lappmannen och hans barn i den lilla fjällbyn. Sedan jag kommit till visshet i mitt inre, såg jag mig för efter en lämplig plats för anstalten och fann en sådan i den by, där barnhemmet nu står. Där tillkännagaf jag också för första gången vid en bönestund mitt fattade beslut om upprättandet af barnhemmet. Den aftonen fick jag 103 kr. af de församlade, ehuru de voro hvarken tanka eller rika. Detta var första gåfvan till vår nya verksamhet. Siren köptes för det ovanligt billiga priset af 750 kr. den nämnda utsedda egendomen, bestående af ett värdefullt stogsställe på öfver 1,100 kvadraten i Hållsands by,

med ett förtjusande vackert läge för barnhemmet på skiftets östra ända intill byn och den stora vackra insjön Dragen, som utgör en del af Ströms Vattudal. Snart ände Gud köpesumman, och egendomen betaltes. Sedan jag själf uppgjort ritningen till barnhemmet, och bönderna i byn gratis framkört timret, anskaffades timmermän, och så var arbetet i full gång. Många fröjdades och prisade Gud, somliga skakade tviflande på hufvudet, och en del hänskrattade åt företaget, men framåt gick det, om än sakta och under många pröfningar och bekymmer. Själf måste jag i hufvudsak leda arbetet. Somliga nedlätto sig att skrifva hånande och smädliga ord på väggarna, och ännu står ett rim kvar på en bjälke i tornet så lydande:

“Ett afgudatempel af oförstånd byggdt,
När skall det väl blifva fullbordadt?
Det verket, det tyckes mig blifva för drygt.
Och nu är det nog därom ordadt“.

Den yngling, som i oförstånd skref dessa ord, har nog en mindre lysande historia att uppvisa, men det verk han smädade, blef ej blott fullbordadt, utan har i många år varit en tillflyktsort och ett fridens hem för hundratals nödställda barn. Först år 1881 var hemmet så pass färdigt, att det kunde öppna sina dörrar för mottagandet af den första barnskaran, bestående af 17 barn. Sedan dess hafva öfver 500 barn under längre eller kortare tid fått åtnjuta kristlig vård och skolundervisning i detta hem, som ständigt haft att kämpa med trångmål och många svårigheter. Men på underbart sätt har dock Herren hulptit oss dag från dag och år från år, så att ingen inom hemmet behöft hungra eller lida nöd, och om vi än mången gång fått taga sista mjölet i skäppan och sista slanten i plånboken, så har dock på ett eller annat sätt alltid nytt förråd, ny hjälp kommit innan nästa måltid. Vi hafva i sanning fått erfara, att Herren är en Mästare till att hjälpa.

Barnhemmet ställdes genast under en af mig samtidigt bildad inre missionsförening och dess styrelse, hvars

ordförande jag var jämte föreståndare för barnhemmet, men då skulder och trångmål hopade sig och blefvo allt för hotande, ville styrelsen och föreningen ej längre bära ansvaret för fortsättandet af barnhemsverksamheten, och för att ej allt skulle gå omkull, måste jag på egen hand öfvertaga barnhemmet med hela dess verksamhet och ensam bära bekymren och ansvaret, men också glädjen öfver Herrens underbara hjälp och bönhörande nåd. Mitt valspråk har varit och är: "Vi hafva en Gud, en Gud, den där hjälper, och Herren, Herren, den ifrån döden frälsar". Ps. 68:21. I förtröstan på dessa och andra Herrens ord och löften hafva vi uti vår lilla undangömda vrå bland bergen i all stillhet fortsatt vårt arbete för lappbarns och äfven andra värnlösa barns välfärd till kropp och själ. Därunder hafva vi fått göra märkliga erfarenheter på stora bekymmer och trångmål, men ännu mer på Guds stora barmhärtighet, nådefulla hjälp och bönhörelse. Nu hafva vi kommit så långt, att vi få glädjas öfver att börja mottaga barnhemmets barnbarn, d. ä. barn af föräldrar, som själfva som barn blifvit fostrade vid Fridsbergs barnhem. Dessa barn hafva också af sina föräldrar fått lära sig bedja till Herren och sjunga om Hans namn, och de uppföra sig mycket väl. Hos dessa barn få vi nu skåda välsignelsens frukter i andra ledet af barnhemmets mångåriga verksamhet, och för allt detta skall Herren allena hafva ära och pris.

Då jag från begynnelsen och allt fortfarande ej haft någon lön, utan åtnjutit för mig och de mina samma förmåner som barnhemsbarnen, nämligen nödtorftigt kläder och föda af de gåfvor Gud gifver oss, så uppstod ett nytt bekymmer, då mina egna barn började växa upp och borde sändas till högre skolor. Ingenting hade jag att bekosta deras studier med, sätta mig i skulder därför kunde jag icke, och låta dem uppväxa utan högre skolbildning kändes allt för tungt. Efter en lång tids bönekamp med Herren beslöt jag att för en obestämd tid återvända till Amerika och åter upptaga min verksamhet som pastor inom Augustana synoden, i hvars utmärkta

läroverk mina barn således kunde få tillfälle att utbilda sig till den kallelse i lifvet, de helst åstundade. Men respengar? Jo, en ung rik patron skänkte dels själf, dels samlade han hos några rika vänner respengar för mig och min familj, och så var allt klart i den vägen. Tre pålitliga troende män voro villiga att under min frånvaro sköta barnhemmets angelägenheter under samråd med mig på brevväxlingens väg. Så var äfven denna bekymmersamma sak på det klara, och så styrdes kosan än en gång öfver Oceanen. Afskedet från Fridsberg var dock ytterst smärtsamt. I elfva hela år blef vår vistelse denna gång i Amerika, och under denna tid betjänade jag som pastor min fordna präktiga församling i S:t Peter, Minnesota, där ett af Augustana Synodens utmärkta konfrens-läroverk, Gustavus Adolphus College, är beläget, och där mina kära barn nu fingo studera utan att vara skilda från hemmet. Men jag kunde nu ej mer känna mig hemma i det främmande landet, huru bra vi än hade det i det jordiska, utan min längtan ökades år från år efter det undangömda fattiga Fridsberg och mina kära lappbarn. Ofta drömde jag, att lappkvinnorna med sina barn vid handen besökte mig och bådo mig med tårar mottaga deras barn. Jag fick slutligen ingen ro hvarken natt eller dag, och så måste jag, drifven af en inre maning och yttre påstötningar i bref från vänner här hemma, afsäga mig mitt goda pastorat och återvända till arbetet och striderna bland fjällen. Efter återkomsten hit behöfde vi icke länge vänta på gamla erfarenheter af trångmål och bekymmer samt äfven af Herrens underbara bönhörande nåd och hjälp. Hela barnhemmet hade under årens lopp kommit i sådant skick, att grundliga och dyrbara reparationer öfverallt måste genast företagas, och de gamla uthusen, som från början uppsattes blott som tillfällig hjälpreda, voro nu helt odugliga och måste ersättas af nya. Husbehovsvirket måste från barnhemsskogen räddas undan bolagets skoningslösa sköfling under de två sista åren af dess afverkningsrätt. Denna rätt hade bolaget för en ringa summa förvärfvat sig på 50 år af bönderna

i Hillsand, långt innan jag köpte barnhemsegendomen, men detta är sista året, som denna afverkningsrätt gäller, och däröfver känna vi oss mycket glada och tacksamma. Kostnaderna för reparationerna, tillvaratagandet af husbehovsvirket för barnhemmets behof samt uppförandet af de nya uthusen ha redan kostat oss öfver 10.000 kr., och ändå är ej allt ännu fullt färdigt, hvarken med reparationerna eller de nya uthusen, som under samma tak innefatta *ladugård, stall, tröskloge, vagns- och redskapsbod, vedbod, drängstuga, slöjdstuga, bryggstuga, torkvind, fodervind och ett större jordvåningsrum* för hvarjehanda. Vårt upprop, "Bön om hjälp", som flera tidningar för en tid sedan godhetsfullt införde i sina spalter, har visserligen af många blifvit på det varmaste behjärtadt, och vi tacka och prisä innerligt Gud för den stora hjälp och uppmuntran, som på sista tiden, och i synnerhet omkring julhögtiden, kommit som en ström af välsignelse öfver vårt kära barnhem, men ännu äro icke alla tryckande behof på långt när afhjälpta, och vårt lof och pris för undfångnen hjälp blandas därför fortfarande med hjärtats bönen: "O, Herre, fyll alla våra behof och sänd, hvad som ännu fattas!" Detta är dock ej ett misströstans rop, utan trons och hoppets stilla bönen. Herren, som hitintills så nådigt hulpt oss genom alla pröfningar, skall förvisso hädanefter så göra för *sitt namns* skull.

Barnens antal vid hemmet var första året efter vår återkomst från Amerika 19, andra året 23, och i år 25, af hvilka 21 äro lappbarn, 3 värnlösa barn af icke lappska föräldrar, samt 1 för undervisning och vård inackorderad flicka. Med svidande hjärta har jag dock måst neka många barn inträde i hemmet på grund af brist på rum och medel att bereda rum. Vi behöfde därför så gärna ett litet hus för vår egen del, så att de få rum, vi nu begagna, fingo användas för barnen, och vill Gud, så hjälper Han också därtill.

Af brist på medel ha vi ännu ej kunnat uppodla mer af den annars bördiga men stenbundna jorden än så

pass, att vi kunna vinterföda tre kor och erhålla nödiga potatis och grönsaker för hushållet, och som vi icke kunna vara utan häst, måste vi årligen köpa hö och hafre för en rätt betydande summa. Ack, om vi blott hade medel nog, skulle snart vår anstalt utvidgas, så att vi kunde mottaga dubbelt så många af dessa behöfvande små! Men icke nog därmed — och blifven nu icke förskräckta. En ännu större plan och önskan ligger på vårt hjärta. Vi hafva nu en längre tid talat med Herren om ett ålderdomshem på Fridsberg för gamla, orkeslösa lappar. Det är sorgligt huru många af dessa skötas på sin ålderdom. Två från Fridsbergs barnhem till fjällen utsända missionärer berätta: »Djupt nere i en fjälldal kommo vi till en liten lappkåta, där vi kröpo in och funno en gammal lappkvinna på nära 80 år, liggande på ett gammalt renskinn. Hon orkade ej längre följa renhjorden, och hennes anhöriga hade således lämnat henne där allena att sköta sig själf, hvilket hon dock var oförmögen att göra som sig borde. Vi frågade henne, huru ofta de kommo för att se till henne, och hon svarade, att de vanligen kommo en gång hvar fjortonde dag. Hon hade blifvit utan tobak och led mycket däraf. Vi försökte tala med henne om Herren och hennes själs frälsning, men hon upprepade upphörligt frågan: »Har ni någon tobak?» Något begrepp om eller behof af frälsning kunde vi icke alls finna hos henne«. Så långt deras berättelse, och den talar för sig själf. Så inackorderas äfven gamla fattiga lappar här och där hos nybyggarna i aflägsna fjälltrakter, där de i allmänhet blifva mycket försummade i andligt afseende, för att ej tala om deras lekamliga lott. De måste känna sig som besvärliga, hemlösa varelsor, och få af dessa torde få höra en predikan eller kunna komma till en gudstjänst i den aflägsna kyrkan. Huru skönt skulle det icke vara, om vi vid Fridsbergs barnhem äfven hade ett ålderdomshem, där vi fingo mottaga dessa gamla, orkeslösa lappar och vårda dem till kropp och själ; och huru kärt skulle det icke vara för dem,

som fostrats här som barn, att på ålderdomen, då de ej längre kunna kämpa för sitt lifs uppehälle och sakna hem och tillbörlig vård, få återvända till det för dem så kära och minnesrika Fridsberg för att vårdas i dess ålderdomshem. Längre har denna sak legat på mitt hjärta och i bönen blifvit framburen för Herren, som allt förmår. Uppförandet af ett enkelt men på samma gång tidsenligt ålderdomshem kommer dock att kosta oss minst 15 tusen kr., men vill Gud, så förmår Han ock gifva de medel, som därtill fordras, ty Han hörerbön och är en Mästare till att hjälpa.

Då jag har talat om missionärers utsändande från Fridsbergs barnhem till lapparna och nybyggarna bland fjällen, så får jag upplysa, att i förening med barnhemmet hafva vi vissa tider haft en liten missionsskola för att meddela en förberedande undervisning åt troende män och ynglingar, som velat ägna sig åt arbetet i Herrens vingård, samt äfven åt troende unga kvinnor, som önskat blifva lärarinnor. Denna lilla missionsskola, där kursen varit dels ettårig dels två-årig, har genom Guds nåd fått vara till ej ringa välsignelse, ehuru den arbetat så stilla och obemärkt i sin undangömda vrå häruppe. Med blott få undantag hafva alla våra elever blifvit oss till stor glädje. Flera hafva med välsignelse verkat och verka ännu som ev. luth. lekmannapredikanter både i Sverige och Norge. Några hafva längre eller kortare tid till mycken belåtenhet hållit småskola, och en är folkskollärare och orgelnist i en församling ej långt härifrån. Flera hafva blifvit präster inom Augustana Synoden i Amerika, och en är präst i Norska luth. kyrkan därstädes. En, pastor Isaacson, är en framstående missionär i Indien i Aug. Synodens tjänst o. s. v. Alla dessa hafva varit fattiga grofarbetare, innan de intogos i vår missionsskola.

I detta sammanhang vill jag till Herrens pris omtala en tilldragelse, som visar, huru Herren låtit strömmar af välsignelse tillflöda oss. En norsk yngling uppehöll sig som skogsarbetare häromkring och förde ett

vildt, ogudaktigt lif. Under den stora väckelse, som i början af denna verksamhet spred sig öfver flera församlingar i dessa trakter, kom äfven han vid ett tillfälle för att höra korsets predikan och blef gripen af Guds ande, kom till en sann omvändelse, genomgick vår missionsskola och utsändes som missionär under somrarna till lapparna och nybyggarna bland fjällen. I Bodö och kringliggande trakter i Norge verkade han en tid med stor välsignelse till många själers frälsning. Under hela tiden stod han i liflig förbindelse med undertecknad genom brevväxling och äfven besök, då det lät sig göras. Alltid sökte han råd och mottog med tacksamhet sådana och visade sig i allt som en ödmjuk, tillgifven Jesu lärjunge. Han började ock grundlägga ett barnhem, hvartill en fru skänkte ett hemman, och ehuru döden borttryckte honom midt i hans lifligaste verksamhet, och innan hemmet blef färdigt, så fortsattes och ordnades dock det ädla företaget af hans vänner och efterlämnade maka, som var härifrån och samtidigt med sin nam kommit till lif i Guds Sons tro under den stora väckelsen. Detta barnhem, som kan betraktas som ett dotterhem till Fridsbergs barnhem, emedan det direkt uppspirat ur dess verksamhet, har nu länge haft sina dörrar öppna för värnlösa barn och står i sin fulla blomstring som en skön kärlekens fyrbåk på Helgeland i Norge.

Efter återkomsten från Amerika har min tid varit så upptagen med barnhemmets angelägenheter, att jag ej kunnat mottaga några elever till undervisning, dock har jag denna vinter en troende lappman, som beredes att till sommaren utgå som missionär bland sitt folk i fjällen. Må Gud bekläda honom med visdom, ödmjukhet, nåd och kraft af höjden! Kanske någon förening eller enskild person ville hjälpa oss med hans aflöning, som måste beräknas efter ungefär 50 kr. i månaden, då han har hustru och flera barn att försörja. Gud skall äfven här hjälpa.

Innan vi sluta, kasta vi en blick på lifvet inom

vårt kära barnhem. Här måste ju vara god ordning och renlighet i allt såsom i hvarje trefligt kristligt hem, men det stela, af stränga regler insnörade anstaltlivet, tåla vi icke. Barnen skola känna sig lika fria och otvungna, med lika rättigheter och skyldigheter som barnen i hvarje god kristlig familj. De skola i allt känna sig som i ett godt hem, där frid, vänlighet och kärlek råder. Vår uppfostringsmetod är kärlek, glädje, undervisning och bön, och vi finna den förträfflig. Våra barn äro fulla af lifsglädje och tillgifvenhet. Mången gång skingra de bekymrens moln på min panna genom sin barnsliga glädje, kärlek och tillgifvenhet. Fast jag nu är 60 år gammal, tackar jag min Gud, att jag får bo midt ibland en glad och lycklig barnskara. Det bullrar väl ibland, men det är endast lyckliga barns buller. Gemensamma bönestunder eller husandakt hålles i vår ljusa skol- och bönsal hvarje morgon och afton. Då hälsar man på hvarandra och tager godnatt af hvarandra genom att hjärtligt skaka hand, och man får äfven vara beredd på att få flera små vänliga barnarmar omkring sin hals. Måltiderna intagas fyra gånger dagligen. Skolan, som utgöres af småskoleafdelning och folkskoleafdelning och skötes af examine-rad lärarinna, hålles fem dagar i veckan från kl. 9 f. m. till 1 e. m. eller fyra timmar dagligen med rast mellan hvarje timma. Handarbete för flickor hålles en timma på eftermiddagen tre dagar i veckan, och när nu vår nya slöjdstuga blir färdig, skola gossarne slöjda under samma timmar, men nu få de öfva och roa sig med snickring dels i bryggstugan, dels på sina rum vid passande tillfällen. Barnen få öfva sig i hvarjehanda arbeten. Flickorna få lära sig städa, duka, diska, skura, sy och laga kläder, baka, koka, passa upp o. s. v. Gossarne hjälpa till med vedsågning, bära in ved och vatten och deltaga i andra passande sysslor utom och inom hus efter ålder och förmåga. Ofta få barnen sina lediga stunder till kålkåkning, skidlöpning, snöbollskrig och andra tillbörliga lekar inom och utom hus. Härvid

gäller blott en regel: Gören intet, som strider mot Guds ord och ett godt samvete, men föröfrigt varen fria och glada!

Hvarje söndag och högtidsdag hafva vi högmäs-sogudstjänst kl. 11 f. m., och på söndagseftermiddagarna hafva vi söndagsskola hvarannan söndag och ungdomsmöte med bönemöte hvarannan söndag. Söndagarna äro stilla, sköna dagar på Fridsberg. De äro saliga hvilostunder på vägen genom tidens öken. Till närmaste kyrka hafva vi ännu öfver 3 $\frac{1}{2}$ mil, men det är hopp om att i framtiden få en kyrka på närmare håll.

Barnen vistas på vårt barnhem tills de blifva konfirmerade. Strax efter nyåret börjar jag undervisa konfirmationsklassen fyra dagar i veckan mellan kl. 2—4 e. m. Omkring Påsk konfirmeras barnen och utgå då från hemmet för att börja lifvets strid på egen hand, och dock icke på egen hand, utan som vi hoppas, i trons förening med sin Frälsare. Konfirmationshögtiden, uti hvilken alltid någon af församlingens präster deltagar, är den mest gripande och rörande högtiden på Fridsberg, emedan den också blir en afskedshögtid för våra utgående barn. Vi känna, att vi hafva blifvit innerligt fästade vid hvarandra med kärlekens band, och skilsmässan är å båda sidor mycket påkostande. Men det måste dock ske, och det är en stor tröst i smärtan, att vi få lämna dem i Jesu kärleksfamn och städse följa dem med våra förböner. Begagna de det ljus de fått, behöfva de icke fara vilse i denna farliga värld. Må den gode herden, Jesus Kristus, leda, hjälpa och frälsa alla våra från hemmet utgångna barn!

Till sist vill jag innerligt bedja hvar och en, som läser eller hör denna min enkla berättelse, att ej glömma vårt fattiga lappbarnhem bland fjällen, utan omfatta det med deltagande kärlek och trogna förböner! Gud, som är rik i nåd, kärlek och barmhärtighet, skall visserligen välsigna i rikt mått alla, som så göra. Genom bön och bönhörelse har Fridsbergs barnhem rest sig som en skön Guds minnesvård bland fjällen, och

genom bön och bönhörelse har det under alla pröfningar och trångmål kunnat fortsätta sin välsignelserika verksamhet till hundratals barns och andra sjäalars andliga och lekamliga välfärd. Dock är ännu litet gjordt, af hvad som borde göras och kunde göras, om vi blott hade medel nog. Finge Gud blott öppna ännu mångas hjärtan till uppoftande och deltagande kärlek för vårt barnhem och dess sköna verksamhet, så att det blefve mera allmänt ihågkommet, då Guds rikes vänner utdela sina kärleksgåfvor och upprätta sina testamenten, då skulle stora ting kunna göras här. Vi lefva ock under bön och hopp om, att så skall ske. Vi äro *i allt* beroende af endast frivilliga gåfvor, som Gud såsom svar på våra böner sänder oss genom sina vänner nära och fjärran. Därför, I kära Guds rikes vänner, bedjen för oss, gören vår sak känd så vidt I kunnen, räcken oss ock allt fortfarande för Herrens skull Eder trofasta hjälpande hand i kärleken uti vårt kära missionsarbete bland lapparna och deras barn, och Gud skall gifva Eder en stor lön!

Eder i Herren förbundne

Mich. Sandell
pastor & föreståndare

Adress: Fridsbergs barnhem
Hillsand
(Jämtlands län).

